

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Simon Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe; ügyintéző dr. Simon Edit ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Romhányi Gábor jogtanácsos által képviselt Budapesti Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. április 6. napján meghozott 10.P.22.870/2005/75. számú ítélete ellen a felperes részéről 77. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 336.000 (háromszázharminchatezer) forint másodfokú perköltséget.
A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes többször módosított keresetében vagyoni és nem vagyoni kára megtérítése címén összesen 36.885.700 forint és ezen összeg után 2002. január 1-jétől kezdődően a törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kártérítési igénye körében az elmaradt munkabérét 2001. évre 550.200 forintban, 2002-re 655.500 forintban jelölte meg, közlekedési többletköltségként 19,5 hónapra 780.000 forintot, a tömegközlekedési baleseteivel összefüggő orvosi és gyógyászati költségként 150.000 forintot számolt el. A S... kiadvánnyal kapcsolatosan 12.000.000 forintra, a M...-projekttel kapcsolatosan 19.750.000 forintra tartott igényt elmaradt jövedelem címén. A nem vagyoni kárát 3.000.000 forintban jelölte meg.

Tényként adta elő, hogy az alperes jogellenesen vonta vissza a vezetői engedélyét és ebből következően a fent részletezett kára keletkezett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Részben a kár bekövetkeztét, részben a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggést vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.986.730 forint tőkét és annak 2002. január 1-jétől 2004. december 31-ig évi 11 %, 2005. január 1-jétől a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező kamatát. A fentieket meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 900.000 forint kereseti illetéket, 180.000 forint fellebbezési illetéket és a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala által előlegezett 378.470 forint szakértői díjat az állam viseli. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 forint perköltséget.

Határozata indokolásában elsődlegesen rögzítette, hogy a ... Ítélet tábla 2005. január 25-én kelt ... számú közbenső ítéletével a ... számú elsőfokú ítéletet részben megváltoztatva az alperes kártérítési felelősségét a felperes vezetői engedélye bevonásával kapcsolatos eljárással összefüggésben megállapította. Kifejtette, hogy a felperes vezetői engedélyének 2001. február 28. napján történt visszavonása az alperes részéről jogellenes volt, és ezt követően a felperes csak 2002. október 10. napján kapott új vezetői engedélyt. Megállapította, hogy a felperes súlyosan mozgáskorlátozott, erre tekintettel évente különböző összegű közlekedési támogatásra jogosult. 1997. január 1-jétől állt munkaviszonyban az U... Kft-nél, bejelentett jövedelme a minimálbér volt. A vezetői engedélyének ismételt bevonása után a munkáltató szentendrei székhelyére történő utazását nem tudta megoldani és üzletkötői munkáját sem tudta elvégezni, mert a taxiköltség terheit hosszabb távon nem vállalhatta. 2001. év elejétől fizetés nélküli szabadságra küldték. Korábban ő bonyolította a S... címet viselő vagyonvédelmi kiadvány szervezését, amely 1997-től 2000-ig évente 50-60.000 példányban jelent meg. A kiadásra 2001-ben és 2002-ben már nem került sor, mert az ehhez szükséges munkát nem tudta elvégezni. Az ezen tevékenységből származó, a költségek levonása után fennmaradó bevételét felhasználta a M... projekt előkészítésére, szervezésére, az azzal kapcsolatos különböző kiadások fedezésére. Ezen elképzelését azonban nem tudta megvalósítani vezetői engedély hiányában, így a tárgyalások abbamaradtak, konkrét szerződés megkötésére nem került sor.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában a Pp. 355. §-ának (1) és (4) bekezdése, 359. §-ának (1) bekezdése, a PK 49. számú állásfoglalás és a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján vizsgálta a felperes kártérítési követelését. Az elmaradt munkabér iránti igényt teljes egészében megalapozottnak találta figyelemmel arra, hogy megállapítható volt a felperes 1997. január 1-jétől fennálló munkaviszonya, amelyben üzletkötőként, üzletszervezőként folyamatosan dolgozott. Ezt a tevékenységét folytatni gépkocsi hiányában nem tudta, végül arra kényszerült, hogy elfogadja a fizetés nélküli szabadságot.

A közlekedési többletköltség tekintetében bizonyítottan találta a felperes súlyos mozgáskorlátozottságát, illetőleg azt, hogy a vezetői engedély ismételt

visszavonását megelőzően mindenhová gépkocsival közlekedett. A Pp. 206. §-ának (3) bekezdése alapján eljárva a keresetben foglaltakkal szemben a 2001. és 2002. évi árakra tekintettel havi 20.000 forint megállapítását tartotta indokoltnak, így ezen a címen az alperest a 19,5 hónapra járó 390.000 forintban marasztalta. Utalt arra, hogy a felperes élettársa tanúként a taxi költségét nem tudta meghatározni.

Az orvosi és gyógyászati költségek vonatkozásában a felperes azon előadását, mely szerint három alkalommal szenvedett tömegközlekedési balesetet és ezzel kapcsolatosan 150.000 forint többletkiadása merült fel, nem találta bizonyítottnak. A felperes maga sem tudta megjelölni, hogy milyen körülmények között történtek a balesetek. Ehhez kapcsolódóan orvosi dokumentációt, egyéb okiratot nem csatolt, az egyetlen orvosi igazolás izületi gyulladásra vonatkozott. Nem tudott ebben a körben érdemi nyilatkozatot tenni az élettársa sem.

A S... kiadvánnyal kapcsolatos elmaradt jövedelem tekintetében az elsőfokú bíróság a felperes előadásán túl a tanúvallomásokat, továbbá dr. H. E. könyvszakértő véleményét értékelte. Megállapította, hogy a felperes az U... Kft. alkalmazottjaként végezte a szervező munkát, saját nevében szerződést nem köthetett, számlát nem bocsáthatott ki. A szakvélemény rámutatott, hogy a kiadvány bevételeiről, költségeiről semmiféle bizonylat nem áll rendelkezésre. Így az elszámolást a rendelkezésre álló kiadványok figyelembevételével kell megejteni, mivel csak feltételezés, hogy később azok terjedelme a felperes által megjelölt 35-40 oldal lett volna. Tényleges kár abból származhatott, hogy 2001. és 2002. években a kiadvány nem jelent meg, a nyereségből azonban a felperes csak az adók és járulékok levonásával juthatott volna jövedelemhez. A bevétel és a kapcsolódó költségek összege könyvszakértői módszerekkel nem volt igazolható. A tanúk alátámasztották, hogy a felperes szervezése folytán nyereséggel jelent meg a kiadvány, és a hirdetéseiket ismételten megjelentették volna, ha a felperes a szervezés céljából jelentkezik. A kár bekövetkezte így biztos, de mértéke bizonytalan. Az alkalmazotti jogviszony fennállása, a könyvelési, számlázási hiányosságok teljes mértékben nem vezethetnek a követelés elutasítására. A felperest a pénzügyi előírásoknak megfelelően megejtett elszámolás alapján fennmaradó összeg megilleti. Ezt az elsőfokú bíróság a könyvszakértői vélemény alapulvételével határozta meg 20 oldalas kiadványt feltételezve és a nyereség megosztásának arányát 60-40 %-ban elfogadva. Ennél nagyobb részesedésre ugyanis V. Gy. tanú csak az írásbeli kiegészítő nyilatkozatában, H. K-né tanú pedig csak az ismételt meghallgatása során hivatkozott.

A nem vagyoni kártérítési igény tekintetében az elsőfokú bíróság értékelte, hogy a felperesnél a vezetői engedély ismételt visszavonása a mindennapi tevékenységét, a szabad mozgását, a munkavégzését, társas és üzleti kapcsolatait hátrányosan befolyásolta. Valamennyi igazolt hátrányt mérlegelve a károkozás idején fennálló ár- és értékviszonyokra tekintettel 500.000 forintot látott indokoltnak.

A felperes a M...-projekttel kapcsolatos elmaradt jövedelem vonatkozásában arra hivatkozott, hogy az ő ötletét képezte a M... telefonvonalainak felhasználásával az U... Kft. cégen keresztül egy riasztórendszerek feletti távfelügyelet létrehozása. Ennek érdekében a tárgyalásokat megkezdte, ezek azonban megszakadtak; így a M... az ötletet saját maga valósította meg, majd a M... Kft-ben való részesedését a

későbbiekben értékesítette. Azáltal, hogy a M... nem az U... Kft.-vel kötött szerződést, elesett attól a bevételtől, amely a befektetése költségeinek a megtérülését jelenthette volna. A költségeket egyébként a S... kiadványból befolyt pénzből fedezte: elsősorban benzinre, reprezentációra, előadások szervezésére, tanulmányok készítésére költött. Az elsőfokú bíróság a felek előadását és a tanúvallomásokat értékelve, valamint a becsatolt iratok, levelezés alapján arra a következtetésre jutott, hogy a M... és az U... Kft. között konkrét szerződéskötésre utaló bizonyíték nem volt. Az előkészítő szakaszban folytatott egyeztetések alapján korántsem biztos, hogy végül bármiféle szerződés létrejött volna. Nem nyert igazolást, hogy a felperes vezetői engedélyének ismételt bevonása és az U... Kft. szerződéskötésből való kihagyása között okozati összefüggés állna fenn. Ezt meghaladóan a felperes a követelésének összegszerűségét sem igazolta. E befektetése az üzleti kockázat körébe esett, ami szerződéskötés hiányában nem térülhetett meg. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy munkaviszonyban állt az U... Kft.-nél, így kétséges, hogy a felmerült költségeinek elszámolására miként kerülhetett volna sor.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és az alperes kereset szerint történő marasztalását.

A közlekedési többletköltség tekintetében előadta, hogy heti 10.000 forintot engedhetett meg magának taxira, ez azonban nem volt elegendő, így a korábbi üzletkötő, projektszervező életét nem tudta folytatni. Az életviszonyoktól idegen az az ítéleti indokolás, mely szerint a 2001-es és 2002-es árviszonyokra tekintettel csak heti 5.000 forint taxiköltség állapítható meg. Ezzel szemben a realitás az, hogy egy oda-vissza út a város távolabbi pontjai között 3.000 forint volt alkalmanként. Napi 6.000 forinttal lehet számolni, így egy hónapra ez a költség 180.000 forintot tesz ki.

Megismételte azt az előadását, hogy a taxi igénybevétele előtt megpróbálkozott a tömegközlekedéssel, mozgáskorlátozottsága folytán azonban három alkalommal is balesetet szenvedett. Szégyellte, hogy nincs jogosítványa, azt pedig még inkább, hogy mozgáskorlátozottsága miatt ilyen baleseteket szenved, ezért mindezekről csak az élettársa tudott, aki az állítását a tanúvallomásaival alátámasztotta. A 150.000 forintos követelése a gyógyszer és orvosi költségekből ered, nem gondolt arra, hogy ezeknek a számláit ilyen idő távlatából meg kellene őriznie.

Hangsúlyozta, hogy a S... kiadvány szervezése és megjelenése 2001. és 2002. években amiatt maradt el, mert nem rendelkezett jogosítvánnyal. A kárának meghatározásakor az U... Kft.-vel való 40-60 %-os haszon-megosztási arányt nem találta elfogadhatónak figyelemmel arra, hogy a teljes bevételt a M...-projekt költségeire fordította, ezért nincs relevanciája az elsőfokú bíróság azon megállapításának, hogy a 40 %-os nyereségarány nyújthatott a cég részéről erre fedezetet. A projekt kiadásait nem vitásan könyvelési anyag nem támasztotta alá, de a vele egyébként érdekellentétben álló V. Gy. és H. K-né tanúk egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy 80 %-os volt az a nyereséghányad, amelyet jutalék formájában megkapott. Ezt meghaladóan a kiadványok oldal- és példányszáma az évek során folyamatosan növekedett, ezért 35-40 oldallal, 200-250.000 forintos

darabszámmal lehet számolni. Mindezek alapján a kiegészítő szakvélemény szerint a 35 oldalas, 200.000 példányszámos kiadványra meghatározott 80 %-os nyereséghányadot, azaz évi 5.065.830 forintot, két évre 10.131.660 forintot kért megítélni. Másodlagosan ebben a körben fellebbezése arra irányult, hogy 20 oldalas kiadványokra a szakvélemény 2. számú mellékletében kiszámított 80 %-os eredmény megosztás mellett meghatározható nettó 6.288.802 forint elmaradt haszon megállapítására kerüljön sor. Kérte továbbá, hogy a megítélt összeget a mostani kifizetéskor esedékes 32 %-os személyi jövedelemadó összegével növelje meg a másodfokú bíróság tekintettel arra, hogy 2001-ben és 2002-ben befolyó jövedelem esetén ilyen magas összegű SZJA fizetésére nem lett volna köteles.

A nem vagyoni kártérítés 500.000 forintos összegét méltánytalanul alacsonynak találta. Hangsúlyozta, hogy az életvitelében olyan változások álltak be, amelyeket követően hosszú időnek kellett eltelnie, hogy ezeket kemény munkával ellensúlyozni tudja. Vezetői engedélyének hiánya akadályozta mindennapi tevékenységét, szabad mozgását, munkavégzését, társadalmi és üzleti kapcsolatait. A károkozás időszakát követően már nem tudott újra megjelenni a S... kiadvány sem.

A M...-projekttel kapcsolatosan bizonyítottnak látta, hogy tárgyalások folytak a M...val a távfelügyeleti rendszer kiépítéséről. Az időmúlás következtében számlák már nem állnak rendelkezésre, de álláspontja szerint ezt a csatolt szerződés-tervezetek és együttműködési megállapodások mellett a tanúbizonyítás is alátámasztotta. Előadta, hogy közvélemény-kutatások, reprezentatív felmérések készítésére összesen 10.000.000 forintot fizetett ki megbízási díjként a S... kiadványból származó saját nyeresége terhére. Az U... Kft. külső céggel készíttetett egy összefoglaló szakmai munkát Központosított őrzés-védelem címmel. Ennek ára 3.750.000 forint volt, amelyet szintén ő fizetett ki. Végül H. K-né és V. Gy. tanúvallomására utalva előadta, hogy a munka jelentős, havi 100.000 forintba tehető reprezentációs költségekkel is járt, így ez az összeg öt évre, 1996-tól 2000. év végéig 6.000.000 forintot tesz ki. Rámutatott, hogy a szakértői vélemény is reálisnak vélte a 10-12.000.000 forintos ráfordítást.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokai alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett az alperest marasztaló rendelkezése, ezt az ítélet tábla nem érintette (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítélet tábla az érdemi döntésével és lényegében annak jogi indokolásával is egyetért, ezért a Pp. 259. §-a folytán alkalmazandó Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utal az ítélet helyes indokaira. Csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá az alábbiakra.

A felperes a keresetét az eljárás során többször módosította, ezért elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a jogerős közbenső ítélet a Pp. 213. §-ának (3) bekezdése alapján mely igények tekintetében állapította meg a követelés jogalapjának a fennállását. A Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése értelmében ugyanis kártérítési igény esetén a jogalap körében az alperes jogellenes magatartásán túl az ezzel okozati összefüggésben bekövetkezett kárt is bizonyítani kell, a bizonyítás terhe a felperesen volt. Ebből következően a közbenső ítélet anyagi jogereje csak a meghozatalát megelőzően előterjesztett, a 2001-2002. évekre vonatkozó munkabér-kiesés, illetve a nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelmek tekintetében állt fenn. A felperes ugyan utalt már a per korábbi szakaszában is a közlekedési többletköltségeire és élete elnehezülésére, ezen utalásokat azonban kifejezetten a nem vagyoni kártérítés iránti igénye körében tette meg. A később, a folytatódó eljárásban előterjesztett követelései - közlekedési többletköltség, a balesetekkel összefüggő gyógyászati költségek, a S... kiadvánnyal és a M...-projekttel kapcsolatban elmaradt jövedelem - tekintetében tehát nem térhetett még ki a jogerős közbenső ítélet a kár bekövetkeztére és annak az alperesi magatartással való okozati összefüggésére. Ebben a körben ezért az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta a jogalap fennállását is.

A fellebbezéssel érintett kérelmek közül a közlekedési többletköltség tekintetében a fentiek értelmében elsődlegesen azt kellett értékelni, hogy a vezetői engedély 2001. február 28-án történt jogellenes bevonása miatt bekövetkezett-e ilyen kár. A felperes állította, hogy mozgáskorlátozottságára tekintettel a munkába járáshoz, a munkájával kapcsolatos tárgyalásaihoz kellett taxit igénybe vennie. Saját magával került azonban ellentmondásba azáltal, hogy ugyanezen időszakra a munkabér-, illetve jövedelem- kiesését is kárként érvényesítette. Ebből következően csak az általános életviteléhez szükséges utazási költség megállapítására lett volna mód, ennek összegét azonban nem igazolta. A rajta nyugvó bizonyítási teherre tekintettel bizonyítania kellett volna, hogy milyen gyakorisággal, milyen hosszú útra és milyen költségen vett igénybe taxit. Utal az ítélet tábla arra, hogy a Ptk. 359. §-ának (1) bekezdése alapján általános kártérítés megítélésére is csak akkor nyílik lehetőség, ha minden rendelkezésre álló és célravezető bizonyítást lefolytattak a kár felderítése végett, de annak mértéke pontosan mégsem számítható ki. Önmagában a fellebbezésben kifejtett életszerűségekre ítéletet alapítani nem lehet, ezért a felperesi állítások bizonyítatlansága miatt az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított összeg felemelésre az ítélet tábla nem látott lehetőséget.

Hasonlóképpen nem bizonyította a felperes a baleseteinek következtében felmerülő kiadásait. Ebben a körben még a követelése ténybeli alapját sem jelölte meg, mert nem adta elő, hogy mikor, hol, milyen körülmények között történtek a balesetek. Ezzel kapcsolatosan a tanúként meghallgatott élettársa sem tudott nyilatkozni.

A S... kiadvány megjelentetéséből származó hasznát a felperes szintén nem igazolta. Okiratokat ebben a körben nem tudott csatolni, a meghallgatott tanúk pedig a bevétel és a költségek elszámolására, valamint az adózással kapcsolatos kérdésekre nem tudtak egyértelműen nyilatkozni. V. Gy. a felperes 40 %-os

részesedéséről beszélt, H. K-né 50%-osról, majd 70-80-90%-ról nyilatkozott és azt mondta, hogy pontosan a részesedést megjelölni nem tudja. A későbbi tárgyaláson, a felperesi képviselő bejelentése alapján foganatosított ismételt meghallgatása alkalmával viszont már az előzőeket nem tartotta fenn és úgy nyilatkozott, hogy ez az egész a felperes üzlete volt és 80-90%-ban nála maradt a haszon. A bíróság kérdésére ugyanakkor azt is előadta, hogy nem tudja, hogy a felperes és az önálló számlatömbbel dolgozó V. Gy. között volt-e megállapodás a bevétel megosztásáról. Ugyanezen a tárgyaláson állította még, hogy a felperes és a kft. között nyereségmegosztásra nem került sor. A tanúvallomásaiban foglaltak mindezek alapján olyan mértékben voltak ellentmondásosak, hogy H. K-né előadását a tényállás alapjaként nem lehetett figyelembe venni. Ebből következően semmi nem támasztja alá a fellebbezési kérelmet, amely az elsőfokú bíróság által 60%-os felperesi részesedés figyelembevételével megállapított marasztalás összegének a felemelésére irányult.

Itt utal az ítélet arra, hogy az elsőfokú határozat szerint a döntés a kirendelt szakértő véleményén alapul. A szakértő azonban maga írta le, hogy a kiadványhoz kapcsolódó dokumentumok nem álltak rendelkezésre, az sem igazolható, hogy a felperesnek milyen költsége merült fel a perbeli előadások alapján, így csak a „legvalószínűbb adatokból” indult ki a szakvéleménye elkészítésekor. A kifejtett álláspontja ezért nem is rendelkezhet egy könyvszakértői vélemény bizonyító erejével, hiszen azt nem könyvszakértői módszerekkel a rendelkezésre álló könyvelési adatok alapján, hanem lényegében az eljárás során felmerülő, a felperes előadásából és a tanúvallomásokból származó adatok mérlegelésével állította össze. Mindezekre figyelemmel a S... kiadvánnyal kapcsolatos elmaradt vagyoni előny mint kár bekövetkezte bizonyítva egyáltalán nincs, így e körben a kereseti követelés jogalapja sem áll fenn. Ennél fogva a jogerősen megítélt összeg felül további kár megtérítésére kötelezni az alperest nem lehet.

A M...-projekt tekintetében szintén helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság a követelés jogalapját, hiszen ezen igény is a közbenső ítélet meghozatalát követően került előterjesztésre. Az ítélet e vonatkozásban maradéktalanul egyetért az elutasító elsőfokú döntés jogi indokaival. Megalapozott az a megállapítás, hogy a felperes az alperesi jogellenes magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett kárát nem bizonyította. A felperes a perben arra hivatkozott, hogy a projekttel kapcsolatos kiadásokat ő finanszírozta. A szakvélemény ugyanakkor egyértelműen rögzíti: e költségeket a megrendelőként szereplő U... Kft. számlái tartalmazzák. A felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése ellenére az okiratokon nyugvó szakértői megállapítást semmivel nem cáfolta, állítása bizonyítatlan maradt, melynek következményét viselnie kell.

A nem vagyoni kártérítés mint a személyiségi jogi sérelem polgári jogi szankciója tekintetében a követelés jogalapját a közbenső ítélet megállapította. Erre figyelemmel a felperesnek a folytatódó eljárásban azt kellett bizonyítania, hogy a vezetői engedély jogellenes visszavonásával összefüggésben, a Ptk. 76. §-ában megjelölt személyhez fűződő joga (emberi méltósága) megsértése következtében milyen mértékű nem vagyoni hátránya keletkezett. A felperes arra hivatkozott, hogy

jogosítványának hiánya akadályozta mindennapi tevékenységét, szabad mozgását, munkavégzését, társadalmi és üzleti kapcsolatait. Ebben a körben azonban értékelni kellett, hogy a vezetői engedély visszavonására eredetileg jogszerűen, a felperes által elkövetett ittas járművetés miatt került sor, és elsődlegesen a marasztaló ítélettel záruló büntetőeljárás megindulása járt súlyos következményekkel a számára. A felperes maga ismerte el, hogy ezt titkolta, hiszen biztonsági rendszerek telepítésével foglalkozott és a büntetőeljárás nagyon kellemetlen volt a számára (20.173/2003/6. sz. jegyzőkönyv 4. old.). A vezetői engedély visszavonása miatt bekövetkező hátrányok tehát már akkor jelentkeztek, amikor a visszavonás még jogszerűen történt. A 2001. február 28-i jogellenes eljárást követően lényegében csak fennmaradó hátrányok kompenzálására pedig az elsőfokú bíróság által meghatározott összeg megfelelő.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes részére a jogtanácsosi munkadíjból álló perköltség megfizetésére, amelynek megállapítására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, illetőleg (5) bekezdése alapján került sor. A felperes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2011. március 23.

dr. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Sándor Ottó s.k.. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: